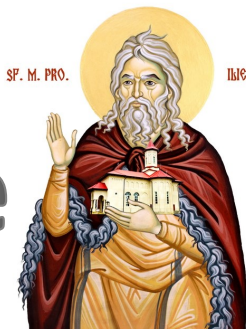

Speranța

Sfântului Ilie

Foaie săptămânală a Parohiei Sf. Ilie cartier
Speranța din Piatra-Neamț

Duminica a 24-a după Rusalii (Învierea fiicei lui Iair)

Apostolul citit ne conturează o imagine a vieții creștinului pe care acesta s-o aibă mereu în minte, prin orice ar trece în viață.

Sf. Pavel precizează că nu ne chinuim să ne apropiem de Dumnezeu respectând anumite legi, fie ele și cele sfinte ale Vechiului Testament, ci suntem locuitori în casa Lui și cetățeni ai împărăției Sale, primiți la o relație de comuniune prin Domnul Iisus Hristos, a Căruia viață se arată în noi prin Duhul Sfânt Mângâietorul.

Așadar, pe de o parte, chiar și când e greu, sau greșim, o facem în această casă și familie duhovnicească, protejați de cetățenia cerească dobândită prin Hristos Domnul. Atâta vreme cât rămânem în această casă și în această familie, crescând ca niște locașe ale lui Dumnezeu din ce în ce mai curate și mai sfinte, totul va fi bine.

Nu suntem străini și locuitori vremelnici în fața lui

Dumnezeu, spune Sf. Pavel, dar suntem niște străini și locuitori vremelnici, temporari, pentru lume. Lumea nu are cum să iubească un creștin trăitor, să îl aprecieze pentru credința sa, pentru că ea are alte legi, altă cetățenie, altă direcție: siguranța, bunăstarea, plăcerea, puterea, slava deșartă. Chiar și familia, sau responsabilitatea, ori osteneala și jertfa, sunt din ce în ce mai puțin promovate.

Un creștin trebuie să se vadă în societate ca un străin, un emigrant. Oricât ne-am mândri cu înaintașii noștri, cu patriotismul, cu poziția geografică și bogățiile țării, sau cu o cultură multiseculară, cu acest mediu în care am crescut și ne simțim acasă, oricât am fi învățați la școală să fim membri activi și productivi ai comunității, să ne implicăm în alegeri și bunul mers al țării, cetățenia și familia noastră de bază sunt Biserica.

Gândirea noastră nu e democratică, ci teocratică, adică Domnul și Dumnezeu nostru, Care ne-a adoptat ca fii și ne-a dat cetățenia cerurilor, vine pe primul plan. Celelalte se gândesc prin filtrul credinței, nu e normal și nu avem voie să gândim credința prin filtrul interesului, comodității, nevoii de moment, patriotismului naționalist, sau ca pe un accesoriu prețios al vieții, dar nu ca pe structura ei de rezistență.

De aceea, creștinul nu caută neapărat să-și facă o

casă, ci doar să locuiască într-una care să-i satisfacă nevoile și să-i adăpostească bătrânețile. Nu casa e averea principală pe care o lasă în urmă, ci educația data copiilor și viața pilduitoare. Nu banii în cont, ci copiii educați, ajutați să se maturizeze duhovnicește și să răzbească în viață, urmați de faptele cele bune. Nu mașina, nu telefonul, nu mobila, nu vacanțele în care ne-am simțit bine, am făcut selfiuri, poze cu meniul, și din care nu ne-am întors decât cu datorii în contul de salarii. Nu anturajul de grătar și pahar, nu slava deșartă, manifestată prin funcție și dorința de a ieși în evidență cu orice preț și în orice mărunțiș.

Creștinul pune pe primul plan credința și familia, în această ordine. Dacă familia nu crește în și prin credință, poate deveni un idol, un dumnezeu căruia îi dedicăm toate eforturile, așteptând de la ea să ajungă un paradis pământesc ori măcar un adăpost cu de toate în cămară, ceea ce se numește iubire de sine, nu iubire jertfelnică, dăruitoare. Fără credință, nu vom ști regulile după care se iubește, se trăiește, vom face experimente pe propria piele, căutând să redescoperim roata, adică felul în care am fost creați.

Pentru creștin, toate au utilitatea lor, scopul lor, pe care îl aflăm din credință, la Biserică. Sunt bune toate, pentru că le-a creat Dumnezeu, dacă știm Cui să mulțumim și ce să facem cu ele, când și în ce măsură.

Merită să muncești pentru o casă și niște bunuri, dacă ajung să susțină viața ta duhovnicească și reprezintă baza materială pentru familie și educația copiilor. Merită să lași ceva în urmă, chiar și din cele materiale, dacă cine le primește știe și valoarea credinței și a muncii.

Iubim țara pentru că în ea am fost sădiți și în ea vrem să rodim, și suntem pregătiți să luptăm pentru a ajunge să ne folosim de darurile ei. O iubim pentru urmele pașilor lui Dumnezeu și ale sfinților care se văd în pământul, în istoria, în cultura ei. Fiecare hotărăște când nu mai poate suporta și trebuie să rodească și să muncească în altă țară, sau pune în balanță cât poate munci în afară și ajută familia din țară. Dacă afară nu ne uităm limba și ce e bun din țară, o facem pentru că sunt lucruri bune lăsate de Dumnezeu, nu de dragul tradiției, și dacă numai limba și câteva obiceiuri frumoase ne rămân, ținem la ele ca la un dar de la Părintele ceresc. Problema este când alegem o altă țară doar pentru oportunitățile financiare, dar omenește și creștinește, e mai rău ca acasă, unde măcar avem rude, cunoaștem sistemul, iar Biserica, deși nu mai are cu adevărat decât 20% din populație, îți oferă încă duhovnic, mănăstiri, locașuri sfinte, un mediu pe care îl influențează încă în plan uman, cultural și cât se poate, în viața publică..

Democrația reprezintă pentru creștin cel mai bun sistem politic din câte s-au inventat. Există mai multe tipuri,

de la cel care numai împiedică dictatura, fără să implice real pe toți cetățenii în deciziile politice, până la democrația republicană – cu care România se laudă mai mult pe hârtie, și uneori nici acolo – cea în care toți cetățenii sunt invitați să se implice, și în care voința poporului este suverană. Democrația s-a inventat pentru ca bogăția unei țări să fie pentru mai mulți, nu doar pentru câțiva privilegiați, și oportunitățile să fie la dispoziția majorității cetățenilor. Ea a înțeles și că majoritatea nu trebuie să zdrobească minoritatea, să o anuleze, și i-a lăsat posibilitatea să-și păstreze identitatea și eventual să convingă majoritatea că are dreptate.

În ultima vreme, mulți politicieni "au obosit" să tot depindă de cetățeni, să tot convingă, să explice, și caută să manipuleze democrația prin legi și justiție, sau avansează propria agendă, de multe ori inspirată de afară, violentând și forțând sufletul și libertatea oamenilor.

În plus, și minoritățile, etnice, culturale sau de altă natură, ori grupuri de diferite interese, abuzează de protecția legii și caută să-și întindă dictatura asupra majorității, adică nici ele nu joacă corect.

Ultimul referendum a fost exemplul perfect cum nici politicienii nu respectă majoritatea pe care o reprezintă în cadrul democrației, nici minoritățile nu stau să ne convingă,

sau să se mulțumească cu protecția legii, ci vor să asuprească majoritatea cu puterea legii. Creștinii s-au implicat pentru că au fost întrebați să mărturisească, și de mărturisire nu ai voie să fugi, să te eschivezi, plus că era bine să evităm unele presiuni pe care le vom resimți în curând, mai ales copiii noștri.

Am folosit Apostolul de azi ca să arătăm un pic care e raportul dintre Biserică și societatea din ce în ce mai seculară, pentru a fi mai relaxați în deciziile pe care avem să le luăm în fiecare zi cu privire la viața noastră în societate, să nu ne facem iluzii cu privire la viitor, dar nici să ne crizăm, să ne stresăm, deoarece dubla noastră cetățenie chiar ne e de folos. Dacă statul își face și nu își face treaba, cel puțin Dumnezeu, prin îngeri, prin sfinți, prin har, prin Biserică, nu ne lasă de izbeliște, dacă ne numim și căutăm să trăim ca și creștini.

Creștinii, fiind minoritari în realitate, caută să se protejeze cât de cât de întinările majorității preocupate doar de pofta trupului, a ochilor și de trufia vieții, precum și de minoritățile cărora nu ne le convine existența, principiile și viața noastră. E adevărat că nu e păcat, în condițiile în care nu există o miză duhovnicească, sau nu există o personalitate care să facă mult bine creștinilor, să nu votăm și să-i suportăm așa cum sunt pe cei care sunt aleși. Există însă momente, cum a fost referendumul, sau când putem cu

un vot ajuta la preîntâmpinarea unui rău mai mare, când nu putem sta deoparte. Aceste momente sunt indicate de Biserică, prin mai marii ei, prin preoți, sau prin marii sfinți în viață, care văd mai departe și mai profund ca noi.

Sf. Evanghelie ne dezvăluie că Mântuitorul vindecă nu doar bolile, ci și moartea. În al doilea rând, vindecarea femeii bolnave ne arată importanța transmiterii harului prin atingere, în Biserică.

De vreme ce toți care s-au îndoit de puterea Domnului Iisus Hristos au fost dați afară și nu au văzut minunea învierii fiicei lui Iair, un fel de episcop al sinagogii din Capernaum, învățăm că nu putem crede doar până la o vreme, până la un nivel, cât ni se pare sau ne convine nouă, ci trebuie să fim convinși de toate învățăturile Bisericii, iar cele care ne depășesc sunt baza petru mai multă smerenie, prin care lărgim inima noastră spre o mai profundă și mai largă experiență a harului, a lucrării lui Dumnezeu în viața noastră. Când ești închistat, plafonat, învârtoșat, îl închizi pe Dumnezeu în țarcul minții tale, pierzi și aici, pierzi și viața de dincolo.

Părinții fetei, în durerea lor, au respins ispita de a se închide și a musti în supărare, stres, disperare, au reușit să se ridice peste gura lumii, și au câștigat pe fiica lor pentru mulți ani de atunci încolo. Să facem și noi la fel în necazuri,

să păstrăm mereu aprinsă lumina minții și a credinței.

Pe măsură ce a observat neputința științei medicale a vremii, pe care nu a disprețuit-o, credința femeii a devenit mai sensibilă, mai acută, mai profundă, încât a dus-o la căutarea sfințeniei din vremea ei, la sfântul în viață al generației sale. Aici, nu a venit cu ifose de om care a suferit mult, ci cu smerenie, cu credință, cu nădejde, și apoi a mărturisit că atingerea de Mântuitorul a vindecat-o.

În sfrșit, scăpând de scurgerea de sânge, femeia a putut să meargă la sinagogă, la templu și să se căsătorească, să aibă o viață de familie, toate împiedicate de scurgerea de sânge și de prevederile Legii Vechi cu privire la necurăția adusă de acesta. Iată deci că lucrarea lui Dumnezeu nu este niciodată una simplă, ca la medic, unde ne concentrăm pe o afecțiune, ci mereu complexă, plurivalentă, acționând pe multiple planuri, ca omul să se poată bucura deplin de vindecare.

Multe se fac de atunci, în Biserică, prin anumite gesturi și atingerea de capul, de trupul, de zona suferindă a celui bolnav sau aflat într-o anumită lipsă ori tulburare, și credința, nădejdea, smerenia, au făcut minuni, în cazuri care ne uimesc când le citim în Viețile sfinților. De plidă, o măicuță s-a vindecat cerând binecuvântare pe cap de la un tâlhar, venit să fure din mănăstire și travestit într-un

venerabil și bătrân părinte!

În rugăciunea a 11-a din canonul pentru primirea Sfintei Împărtășanii, cerem ca apropiindu-ne de Sfintele Taine cu aceeași atitudine ca a femeii bolnave, să fim primiți și să ni se lumineze simțirile sufletești, arzându-ni-se păcatele. Adică atingerea de Mântuitorul, prin Sf. Euharistie, să ne vindece de păcate, luminând **simțirile sufletești**, mai exact **mintea**—puterea de a vedea lumina harului, **cugetarea**—rațiunea, **păreră**—puterea de a sesiza întregul când ai la dispoziție doar părți, fragmente, urmată de **imaginație**—dată pentru a ne face în minte un model din indiciile, datele avute la dispoziție, nu pentru fantezii, și terminând cu **simțirea**—sentimentele, împărțite în impulsuri și dorințe.

Sfântul Teofil cel nebun pentru Hristos, pomenit duminică, 28 octombrie, spune: "E lucru cu păcat să te lași în voia întristării. Noi suntem surghiuniți (exilați) pe pământ. Cei surghiuniți nu se miră de ocări și sudalme. Noi suntem sub canonul lui Dumnezeu, iar canonul cuprinde lipsuri și greutăți. Suntem bolnavi sufletește și trupește, iar celor bolnavi doctoria amară le este de folos."

Sf. Dimitrie, Mitropolitul Rostovului, sărbătorit tot duminică, 28 octombrie, zice: "Nu te înălța, din pricina cinstirii vremelnice. Nu te mândri nici pentru slava

dregătoriei tale, deoarece e schimbătoare. Dregătoria nu îți ia firea și mai-marele nu schimbă omenirea. Și cârmuitorul este tot om, la fel ca toți ceilalți: același praf și cenușă, ca și ceilalți; cel ce cârmuiește, cu nimic nu este mai bun decât ceilalți, cu nimic nu este mai mare peste cei ce-i sunt supuși, afară de vremelnica cinstire a dregătoriei. Pentru aceea, slava ta și cinstea dregătoriei să nu te dea mândriei și îngâmăfării, ci mai mult și cu covârșire să te smerească: „Cu cât ești mai mare, cu atât mai mult te smerește, și înaintea Domnului vei afla har” (Isus Sirah 3: 18). Această cinstire îți este dată pentru o vreme, pentru ca să-i îndrumi pe alții, și nu ca prin aceasta să te înalți și să te mărești. Aceasta e o simplă dregătorie omenească, așadar cu ce are a se mândri aici cel care este mai-mare peste alții? Orice lucru e schimbător și ce este e ca și cum nu este.”

Tot el spune: "Nu dori, omule, să fii cinstit și slăvit de oameni, ca să nu te lipsești de slava dumnezeiască. Nu te mângâia foarte cu slava lumii acesteia - ca să nu fii degrab amărât de necinste. După slavă și cinstire omenească, în chip obișnuit și neașteptat urmează deseori necinste, după bunăstarea pământească - zădărnicierea acesteia; după veselie și trupească petrecere - necaz și întristare, căci veacul acesta este schimbăcios și toate ale sale - lucruri și întâmplări - sunt trecătoare: după bunăstare vine în urma ei, întotdeauna, schimbarea și lipsirea."

Și tot de la Sf. Dimitrie al Rostovului: ”Viața aceasta nu este pace, ci bătălie și război, târg, școală, călătorie pe ape. Nu poate fi pace în toiul războiului, liniște în școală și în târg, tihnă în călătoria pe mare. Cine, aflându-se într-o călătorie pe mare, este lipsit de teamă și întristare? Cine dintre cei ce se află la război este fără de frică? Cine este la piață ori la școală într-o liniște? Cu adevărat nimeni. Așadar, nu te lenevi întru lucrarea lui Dumnezeu, nu-ți pierde curajul, ci ostenește cu sudoare. Pentru tine acum este secerișul, acum este târgul, acum agonisirea cea din neguțătorie – seceră și cumpără ca să nu te trezești cu mâinile deșarte, străin de harul lui Dumnezeu și astfel să te supui cumplitei osândiri. Cel ce a primit talant și nu l-a pierdut, ci numai nu l-a înmulțit, a auzit de la al său stăpân: „Slugă vicleană și leneșă!... Se cuvenea deci ca tu să pui banii mei la zarafi și eu, venind, aș fi luat ce este al meu cu dobândă” (Matei 25: 26-27). Dar tu, nu numai că nu ai înmulțit talantul, ci din trândăvie și nepăsare ai pierdut totul. Ce răspuns vei da în ziua înfricoșătoarei Judecăți, când vei fi cercetat amănunțit întru toate? Fii, așadar, cu minte trează!”

De la același părinte: ”Fii smerit și cu dreaptă cugetare. Dacă oamenii îți atribuie ceva, tu atribuie toate acestea lui Dumnezeu. Căci toate sunt de la El: pe toate El le -a zidit. Nu te mira că unii nu pricep și nu știu ce este al lui

Dumnezeu. Însă tu, știind aceasta, nu fi fără de minte: atribuie acolo unde se cuvine, atribuie acolo de unde toate își iau obârșia. Toate sunt de la Dumnezeu, iar tu toate le socotește ale lui Dumnezeu. El este începutul a toate, tu toate i le atribuie Lui. El pe toate le cuprinde, către El le îndreaptă pe toate.”

Luni, 29 octombrie, este sărbătorită **Sf. Mare Muceniță Anastasia** Romana, deci prilej de onomastică pentru Anastasiile născute în această perioadă.

Marti, 30 octombrie, Sfinții Mucenici Zenovie și Zenovia. La mulți ani tanti Zenovia!

Joi, 1 noiembrie, Sfinții Doctori fără de Arginți Cozma și Damian.

Vineri, 2 noiembrie, ora 18.00, Agheasmă și Sf. Maslu.

Sâmbătă, 3 noiembrie, moșii de toamnă. Sf. Liturghie începe la ora 8.00, iar Parastasul la ora 9.30.

Pentru candelabru, s-au strâns 5874 lei.

Foaia noastră parohială a fost de această dată mai voluminoasă, deoarece Apostolul citit ne-a prilejuit câteva precizări importante cu privire la situația creștinilor în lume, chiar și în țări zis ortodoxe. Am schimbat de asemenea formatul, pentru a fi mai ușor de adunat foile parohiale și a le colecționa în bibliotecă.